

שירי האשה הזרה

לאה גולדברג

א.

אני ירקה ורזייה כמו שיר שעבר בעשב
אני עמקה ורפה פקן צפור.
אני מתמול לשלום,
מיצר אשר למדני לגשום,
מלאות אוהב ים חבוקים ישנים בעשב.

אני משם -

מכפר הרוחות הקטנים,
על גבעה אחרונה שם עמדה טחנת הרוח
ושמים תלו על כנפה עננים מהולים בעשן.
והלך הרוח ובא הרוח.
אני מכפר המקיש בכפות של עץ -
אני משם.

ב.

טחנת הרוח, טחנת הרוח,
על איזה חוף קראו השחפים
את שם ארצי המתה?
טחנת הרוח, טחנת הרוח.

באיזה רחוב הלכו ההולכים
חשים בגבם את מלכות השקיעה
ואינם מחזירים ראשם?
ונעו כנפים ברוח.

היכן

הנן האדם מן הסתו
שכפה את צלליו
והסתיר דמדומים בין עליו
ונתן לעבר לרוח?

והרוח קרא עם השחף
את שם ארצי המתה -
והנה אני בת-חורין ושקטה.
טחנת הרוח, טחנת הרוח!

ג.

אָרץ רוחות נמוכים, הייתי שלך.
 לבי נושא כל טפה מגשמיך.
 אלה ברגלים כושלות – לא יתמדף בי מלאך –
 להביא פטריות יערך אל מלכות השמים.

במלכות השמים שלי עוד זוכרים את הנד.
 מפוחית עליזה מנצנת את שיר המתים.
 בין פנפי טחנת הרוח כוכב אחד נסתבך
 וסוכב וסוכב –

ואני כבר זקנתי ושבתתי ואיש לא ירקד אתי.

ובכל זאת אבוא אל החג, כי השער פתוח.
 אחליץ נעלי ואשב לי בצל.
 ופני יזרמו לאשם במי נחל עצל,
 פני מחוסי נהרך
 מוארים בזכרך –
 טחנת הרוח, טחנת הרוח.